

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 274. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568536896/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

hemusik og af en *Operabuffa* mellem hinanden. Man taaler til Nød, at gaae fra den sidste til den første; men oven paa *Schultz* at høre *Paisiello*, eller strax efter *Raphael* at see *Rubens*, er aldeles uraaleligt. Selv Overgangen fra en *maadelig Italiener* til en *ypperlig Nederlander* er for min Phantasie Fald. I den førstes Værk er næsten altid et jeg veed ei hvad af *Apenninernes* reene Himmel, i den sidste gemeenligen noget, var det end nok saa lidt, af *Underhavets* Taage.

Men det er Tid at jeg gaaer tilbage til mine *Æselinder*; thi jeg seer en mægtig Hob Propheter komme mig imøde – og ingen *Samuel* har salvet og kyst mig.

Oversømmelsen

Manheim, den 31. Julii.

Deelt mellem Reise, Bekymringer, og Sygdom, har jeg ikke før nu kunnet eller villet skrive Dem til, da mit faste Forsæt var, at mit første Brev til Dem skulde være, om ikke *et heelt Brev*, saa dog i det mindste et Brev fra *en heel Person*. Fra det Øieblik, jeg forlod Dem, er jeg bestandigen faldet meer og meer fra hinanden, og jeg havde tilsidst Umage med at forestille mig mig selv, som *een*. De veed, at min Navne, *Janus Bifrons*, havde to Ansigter; mig syntes, jeg undertiden endog havde tre; og havde jeg i denne Tid skullet givte mig, var mit Valg sikkert ikke faldet paa nogen anden, end paa Frue *Hecate-Luna-Diana*, den eeneste tilstrækkelige Kone, jeg kunde tænke mig. Den churphal-ziske *Syndflod*, der i disse Dage indkniber os i det enkelte, snorlige, keedsomme Manheim, har givet mig Leilighed til at sætte mig en Smule sammen igien, og bringe en Slags Eenhed i min Trefoldighed – saa længe det varer.

Hvor er De? og hvorledes befinder De Dem? Har det bare den forønskte og fortiente Virkning, at De saa længe taalmodigen har sydet i Pymont-Kiedelen? Alle graae Krebs blive ikke røde efter denne Kaag! Jeg i det mindste er endnu lige bleeg. De er dog vel ikke alt paa Veien tilbage til det elskede Fødeland? Ak! *Fødeland! Fædreland! Fædreland!* Forestil Dem! jeg har endnu ikke mindste Efterretning derfra. Jeg veed ikke, om